

d) w sytuacji, w której sąd krajowy stwierdza jednocześnie, że:

- środki reklamowe posiadacza takiego monopolu dotyczące innych typów gier losowych również przez niego oferowanych nie ograniczają się do tego, co jest konieczne, aby ukierunkować konsumentów ku ofercie tego podmiotu poprzez odciążenie ich od innych kanałów niedozwolonych gier, lecz mają na celu wzmacnianie skłonności konsumentów do gry i stymulację ich czynnego w niej udziału, w celu maksymalizacji oczekiwanych z tej działalności dochodów;
- inne rodzaje gier losowych mogą być prowadzone przez podmioty prywatne korzystające z zezwolenia, oraz;
- w odniesieniu do innych rodzajów gier losowych nieobjętych rzeczoną monopolą i odznaczających się ponadto wyższym potencjałem uzależniającym niż gry objęte tym monopolą, właściwe władze prowadzą lub tolerują politykę ekspansji w zakresie oferty, mogącą wpływać na rozwój i stymulację działalności w zakresie gier, w szczególności w celu maksymalizacji wynikających z tej działalności dochodów;

rzeczony sąd krajowy w uzasadniony sposób może przyjąć, iż taki monopol nie jest odpowiedni do zagwarantowania realizacji celu obejmującego przeciwdziałanie zachętom do nadmiernych wydatków związanych z grami i zwalczanie uzależnienia od gier, w jakim został on ustanowiony, przyczyniając się do ograniczania okazji do gry i działalności w tej dziedzinie w sposób spójny i systematyczny.

2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż w obecnym stanie prawa Unii okoliczność, że podmiot posiada w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, zezwolenie umożliwiające mu oferowanie gier losowych, nie stoi na przeszkodzie temu, aby inne państwo członkowskie uzależniało, z poszanowaniem wymogów prawa Unii, możliwość oferowania przez taki podmiot takich usług konsumentom znajdującym się na jego terytorium od posiadania zezwolenia wydanego przez jego własne władze.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2007.
Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht — Niemcy) — Carmen Media Group Ltd przeciwko Land Schleswig-Holstein, Innenminister des Landes Schleswig-Holstein

(Sprawa C-46/08) ⁽¹⁾

(Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Posiadacz licencji wydanej w Gibraltarze zezwalającej na przyjmowanie zakładów sportowych wyłącznie za granicą — Organizowanie zakładów sportowych objęte monopolą państwowym na szczeblu kraju związkowego — Cel obejmujący przeciwdziałanie zachętom do nadmiernych wydatków związanych z grami i zwalczanie uzależnienia od gier — Proporcjonalność — Środek ograniczający mający rzeczywiście ograniczyć okazje do gry i działalność w zakresie gier losowych w sposób spójny i systematyczny — Inne gry losowe, które mogą być oferowane przez podmioty prywatne — Procedura wydania zezwolenia — Uprawnienia dyskrecjonalne właściwego organu — Zakaz oferowania gier losowych za pośrednictwem Internetu — Środki przejściowe zezwalające tymczasowo niektórym podmiotom na taką ofertę)

(2010/C 288/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Carmen Media Group Ltd

Strona pozwana: Land Schleswig-Holstein, Innenminister des Landes Schleswig-Holstein

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht — Wykładnia art. 49 WE — Przepis krajowy ustanawiający monopol państwa na organizację zakładów sportowych i loterii o znacznym ryzyku uzależnienia, obejmujący udzielenie koncesji na organizację innych gier losowych uprawnieniami dyskrecjonalnymi władz publicznych i zakazujący organizacji gier losowych w Internecie

Sentencja

1) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, iż podmiot, który chce oferować za pośrednictwem Internetu zakłady sportowe w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym ma siedzibę nie jest wyłączony z zakresu stosowania wskazanego

przepisu wyłącznie z uwagi na fakt, że rzeczony podmiot nie posiada zezwolenia umożliwiającego mu oferowanie takich zakładów osobom znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, lecz posiada wyłącznie zezwolenie na oferowanie takich usług osobom znajdującym się poza rzeczonym terytorium.

- 2) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że jeżeli na szczeblu regionalnym ustanowiony został monopol państwowy w dziedzinie zakładów sportowych i loterii, którego celem jest przeciwdziałanie zachętom do nadmiernych wydatków związanych z grami i zwalczanie uzależnienia od gier i jeżeli jednocześnie sąd krajowy stwierdza:

— że inne rodzaje gier losowych mogą być prowadzone przez podmioty prywatne posiadające zezwolenie, oraz

— że w odniesieniu do innych rodzajów gier losowych nie objętych rzeczonym monopolem i odznaczających się ponadto wyższym potencjałem uzależniającym niż gry objęte tym monopolem, właściwe władze prowadzą politykę ekspansji w zakresie oferty, mogącą wpływać na rozwój i stymulację działalności w zakresie gier, w szczególności w celu maksymalizacji wynikających z tej działalności dochodów;

rzeczony sąd krajowy może w uzasadniony sposób przyjąć, że taki monopol nie jest odpowiedni do zagwarantowania realizacji celu w jakim został on ustanowiony, przyczyniając się do ograniczania okazji do gry i działalności w tej dziedzinie w sposób spójny i systematyczny.

Okoliczność, że gry losowe będące przedmiotem tego monopolu i te inne rodzaje gier losowych, należą w przypadku pierwszych, do kompetencji władz regionalnych i w przypadku drugich, do kompetencji władz federalnych, jest pozbawiona w tym względzie znaczenia.

- 3) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że jeżeli w państwie członkowskim ustanowiony został system uprzednich zezwoleń administracyjnych w odniesieniu do oferty na niektóre rodzaje gier losowych, taki system, który stanowi odstępstwo względem swobody świadczenia usług zagwarantowanej w rzeczonym przepisie może spełniać wynikające z niej wymogi, wyłącznie jeżeli jest oparty na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i znanych wcześniej kryteriach, zakreślających ramy uznania władz krajowych tak, by nie mógł on być stosowany w sposób arbitralny. Ponadto każdej osobie, której dotyczy restrykcyjny przepis oparty na takim odstępstwie musi przysługiwać możliwość skorzystania ze skutecznej sądowej drogi odwoławczej.

- 4) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że przepis krajowy, który zakazuje organizacji publicznych gier losowych oraz pośrednictwa w nich za pomocą Internetu w celach przeciwdziałania zachętom do nadmiernych wydatków związanych z grami i zwalczania uzależnienia od gier, a także ochrony małoletnich, może być co do zasady uznany za odpowiedni do osiągnięcia takich zgodnych z prawem celów, nawet jeśli oferowanie takich gier jest dozwolone za pośrednictwem bardziej tradycyjnych środków. Okoliczność, że takiemu zakazowi towarzyszy przepis przejściowy, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie może pozbawić rzeczonego zakazu takiego charakteru.

(¹) Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 września 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz — Austria) — postępowanie karne przeciwko Ernstowi Engelmannowi

(Sprawa C-64/08) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Uregulowanie krajowe ustanawiające system koncesji na prowadzenie gier losowych w kasynach — Otrzymanie koncesji zastrzeżone jedynie dla spółek akcyjnych z siedzibą na terytorium krajowym — Udzielenie wszystkich koncesji przy całkowitym braku postępowania przetargowego)

(2010/C 288/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Linz

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Ernst Engelmann

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesgericht Linz — Wykładnia art. 43 WE i art. 49 WE — Uregulowanie krajowe zakazujące, pod groźbą sankcji karnych, prowadzenia gier losowych w kasynach bez uzyskania koncesji udzielanej przez właściwe władze, zastrzegające jednak możliwość otrzymania takiej koncesji, o okresie ważności maksymalnie 15 lat, wyłącznie dla spółek akcyjnych z siedzibą na terytorium krajowym, które nie mają oddziałów w innych państwach.